

Harry Harrison - Podzemní potápěč

Nad hřbetem kopce se převaloval vítr. Jeho ledový proud se hnál po úbočí dolů a narážel do Peteho nepromokavého oblečení a sekal ho tvrdou ledovou tříští jako kovovými pilinami. Pete sklonil hlavu, těžce se bránil větru a pomalu stoupal vzhůru k žulovému vrcholku.

Mrznul až na kost. Taková vrstva oblečení, aby dokázala udržet při životě člověka v teplotě mínus padesát stupňů prostě neexistuje. Ruce mu úplně z dřevěněly. Když si otíral zmrzlý dech z vousů, už je vůbec necítil. Jeho kůže zbělala a na místech, kde ji ovíval aljašský vítr, se začínala lesknout.

"Tak tohle je moje práce," popraskané rty se zformovaly do náznaku úsměvu. "Jestli se dneska za mnou vypravili nějakí neregistrovaní potápěči, docela určitě zmrznou na kost dřív, než se vrátím."

Když rukou začal šmátrat po spínači za pasem, před vichrem ho kryl žulový výběžek. Z malé ocelové krabičky, která mu visela na zádech, se ozvalo hučení, jež vteřinu za vteřinou mohutnělo. Když Pete zacvaknul čelní sklo helmy, ustal hvízdot vzduchu unikajícího z láhve. Pak se vyšplhal na žulový vrcholek vyrůstající ze zmrzlého sněhu.

Teď se sice vystavil nebezpečí, že ho vítr udeří naplno, ale v tuto chvíli ho už necítil - vločky sněhu totiž volně pronikaly jeho tělem. Zlehka, jako by se nedělo nic zvláštního, vstoupil do skály a oklepal si z oblečení sníh. Opatrně vyndal z tašky ultrafialovou baterku a rozsvítil ji. Kužel světla, polarizovaný na frekvenci pronikající jeho vlastní hmotou, pronikl vrstvou zeminy, která ho obklopovala, jako matnou želatinou.

Pete byl podzemním potápěčem už jedenáct let, ale dodnes ho nepřestalo naplňovat údivem neobyčejné prostředí, v němž se nacházel, když sestoupil pod zem. O tom, jak úžasný je přístroj nazývaný prostě pátrač, příliš neuvažoval. Pro něj to byl prostě nástroj - dobrý pracovní předmět - rozebrat a opravit. Nejdůležitější ale bylo to, co onen přístroj mohl udělat ve světě, jenž ho obklopoval.

Žulová deska se zvolna ztrácela ve smutném moři načervenalé mlhy. Ta mlha, to byl vlastně vápenec a jiné horniny, které byly všude v zmrzlých vrstvách Země. Mezi nimi, jako zavěšené ve vzduchu, visely žulové bloky a jiné horniny roztodivných tvarů. Pete opatrně sklonil hlavu, aby do nich nenarazil.

Nespletl-li se při vstupních měřeních, měl by ho tenhle skalnatý hřeben zavést až k hledané žile. Pete už rok zkoumal geologické složení země v blízkém okolí a konečně narazil, jak doufal, na místo, kde hlavní žíla začínala.

V lehkém předklonu klesal stále do hloubky, protože se musel téměř prodírat hustým těstem vápence. Míjel skalnaté vlnky podobající se silnému prameni vody. Vnikat pod zem mu působilo stále větší problémy. Krystal jeho penetrátoru se den ode dne odchyloval od optimálního kmítočtu. Stále s větším úsilím se atomy jeho těla prodíraly skrz atomy hmoty, která ho obklopovala. Otočil hlavu a párkrát zamrkal, aby si jeho zrak zvykl na deseticentimetrovou obrazovku osciloskopu umístěného na helmě. Usmála se na něj malá zelená tvář - graf chvění připomínal na obrazovce řadu vyceněných, zlámaných zubů.

Když uviděl rozdíl mezi ideální křivkou a kresbou na obrazovce osciloskopu, nezbylo mu než zatnout zuby. Jestli krystal přestane pracovat, nebude trvat dlouho a generátor ho bude následovat a Peta pak čeká ledová smrt na povrchu nebo - ještě horší - pod zemí. Zůstane na věky zakletý

v kameni jako moucha v jantaru.

A stejně tak jako moucha, i on se stane součástí skály. Vzpomněl si na strašný konec Měkké hlavy a otrásl se.

Samuels, kterému se říkalo Měkká hlava, patřil ke staré gardě životem řádně zocelených podzemních potápěčů, kteří jako první objevovali bohatství skryté pod věčným ledem Aljašky. Jednou se žulovým lomem spustil pod zem asi

do dvousetmetrové hloubky a doslova přistál v lůně jednoho z nejbohatších pokladů Bílé sovy. Právě tenhle objev způsobil 'zlatou horečku' ve třiašedesátém. Davy lidí toužících po bohatství se tehdy vydaly na sever od Dawsonu, zatímco Měkká hlava odjel s majetkem na jih. Vrátil se za tři roky, to mu zbylo sotva na letenku zpátky na Aljašku, a přinesl si s sebou nekonečné pohrdání lidstvem.

Vrátil se tedy ke svým starým známým. Byl rád, že s nimi zase může usednout kolem polní pece. O třech letech strávených v civilizovaném světě toho moc nenapovídal - a nikdo se ho na ně ani moc neptal. Jediným znakem, že se za tu relativně krátkou dobu přece jen změnil, bylo nervózní okusování doutníků, kdykoli do pokoje vstoupil někdo cizí. Severoamerické hornické sdružení ho najalo do nové skupiny potápěčů a Měkká hlava se znovu začal potulovat po podzemním světě.

Jednoho dne sestoupil pod zem a už se neobjevil. Říkalo se, že se o něco zachytil, ale nikdo to nevěděl jistě, dokud na něj v jedenasedmdesátém nenarazil Pete.

Pete si na tu chvíli pamatoval, jako by se to stalo včera. Byl tehdy hrozně unavený a chtělo se mu spát, protože ten den už 'prošlapal' pěkný kus skály. A pak narazil na Měkkou hlavu. Stál tam, na věčnost zakletý v pískovci, s tváří zkřivenou šokem. Ještě se stačil trochu předklonit, aby uchopil kontrolní krabičku. Po strašný zlomek vteřiny musel docela určitě vědět, že se v jeho penetrátoru něco rozbilo, a pak se kolem něj i v něm uzavřela skála. Už sedm dlouhých let stál nehybně v této pozici, kterou měl zaujímat až na věčnost, atomy jeho těla splynuly s atomy skály, jež ho obklopovala.

Pete pod vousy zaklel. Jestli se mu v nejbližší době nebude dařit alespoň natolik, aby si mohl koupit nový krystal, stane se také součástí galerie zmizelých potápěčů všech dob. Navíc kyslíková bomba, kterou měl na zádech, byla také děravá a ani energetický blok nepatřil k nejnovějším. Zničená kombinéza byla už také muzeálním exponátem. Byla zalátaná jako stará duše u auta a přesto nedržela vzduch tak, jak by měla. Stačilo, aby o něco jenom trochu silněji udeřil, stačilo by jenom jednou a...

Světélka na helmě se odrazila modrým odleskem od jakýchsi krystalů ve stěně. To by mohl být Ytt! Pete zabočil z žulové lavice, kterou doposud klesal, doleva a vnikl do řidší řady pískovce. Do energetického zdroje zapojil ruční neutralizátor a vzal do ruky pořádný kus horniny. Svítící ručička neutralizátoru vyrovnala frekvenci chvění zkumavky na frekvenci vlastního těla. Pete pak vsunul otvor spektrálního analyzátoru podobný rybí tlamičce do skály a stiskl spoušť. Krátký žhavý atomový plamen vnikl pod tvrdý povrch a v mžiku jej rozpustil v páru.

Z analyzátoru se vysunul jazýček pásky, ze kterého Pete pečlivě přečetl záznam spektrografu. Opět se zmýlil: ani stopa po známých liniích yttrotanalitu. Znechuceným pohybem schoval do tašky testovací soupravu a vydal se dál skalou, která se chovala, jako by byla z gumy.

Yttrotanalit byla ruda a tantal kov, který se z ní získával. Ten vzácný kov byl hlavní součástí piezoelektrických krystalů, které umožňovaly stavbu penetrátoru vibračních hmot. Z Yttu byl tantal, z tantalu krystaly, krystaly řídily vibrátory, vibrátory byly srdcem penetrátoru, které se používaly především při podzemních výpravách při pátrání po yttu... Uzavřený kruh. Stále se otáčející kolo, v němž běhá veverka. A Pete byl ta veverka... a v této chvíli dokonce velmi nešťastná veverka.

Opatrně otočil reostatem penetrátoru a lehce zvýšil napětí v obvodech... To samozřejmě více vyčerpávalo krystal, ale umožňovalo mu to lehčí pronikání skrz sulcovitou horninu.

Myšlenkami se stále vracel k malému krystalku, na němž teď závisel jeho život. Byla to tenounká destička podobající se kousku špinavého skla a vybroušená na odpovídající tloušťku s minimální tolerancí. Když jí procházel proud, její frekvence umožňovala průnik jedné hmoty molekulami hmoty jiné. Ten

zdroj nezachytitelného chvění kontrolovaly dále silnější obvody, které Petemu a celému jeho vybavení umožňovaly pohybovat se skrz zemi. Kdyby krystal zklamal, atomy jeho těla by se vrátily na úroveň frekvence normálního světa a splynuly by s atomy hmoty, skrz kterou procházel... Pete pohnul hlavou, jako by ze sebe chtěl setřást ty nepříjemné obavy, a přidal do kroku v cestě dolů po žulové lavici.

Už tři hodiny šel tou bránicí se masou pískovce a svaly na nohou ho pálily jako kusy rozžhaveného železa. Za několik minut se bude muset vrátit, aby si nechal alespoň trochu času. Ale už hodinu narážel na stopy Yttu, které byly stále zřetelnější. Hlavní žíla musí být velmi bohatá - jen aby ji už našel.

Nejvyšší čas, aby se vydal na zpáteční cestu! Pete vzal poslední vzorek skály. Zaznamená si místo, na které narazil, a zítra bude hledat dál. Zapnul testovací lampu a postavil pod ni zkumavku.

Najednou se z toho téměř zpotil, srdce mu začalo bít rychleji. Nervózně zamrkal a ještě jednou se podíval. Našel Ytt! Žilky tantalu se ostře odrážely od výrazně světlejších složek rudy. Když otevřel kapsu na koleně, ruka se mu chvěla. Měl u sebe srovnávací filmový pás z oblasti Bílé sovy, nejbohatšího naleziště na Aljašce. Už o tom nemohlo být nejmenších pochyb! Našel rudu na tantal ještě bohatší.

Z měkkého pytlíčku vyndal dva krystaly polodrahokamů a jemně je položil na krystal v jamce, kterou udělal, když bral vzorky. Nikdo nikdy tohle místo nenajde, nebude-li mít druhou polovinu stejného krystalu co nejkvalitněji vybroušeného na stejnou ultrakrátkou frekvenci. Jedna polovina se položila do obvodu generátoru signálů a druhá polovina odrážela echo o stejné frekvenci, které bylo přijímáno mikropřijímačem. Tímto způsobem zajišťoval krystal Petemu právo na objevenou žílu a současně mu umožňoval návrat na stejné místo.

Opatrně schoval polovinu krystalu do měkce vystlané krabičky a vydal se na zpáteční cestu směrem k hoře s žulovou lavicí. Pochod byl těžký. Starý krystal jeho penetrátoru signalizoval velkou odchylku od normy a Pete se jenom stěží prodíral skrz lepivý pískovec. Téměř na sobě cítil tu masu kilometrové vrstvy skal číhajících, aby ho navěky uvěznily ve svém náručí. Jediná cesta na povrch vedla po žulové lavici, která směřovala ostře vzhůru.

Krystal jeho penetrátoru byl v ustavičné činnosti už pět hodin. Kdyby ho Pete mohl alespoň na chvíli vypnout, celý přístroj by si trochu odpočinul. Ruka se mu chvěla, když si upravoval popruhy ocelové skříňky na zádech. Zpomalil krok a přitáhl si popruhy.

Přetočil ruční neutralizátor na nejvyšší výkon a držel zářící páčku ve vzdálenosti ramene. Z načervenalé mlhy se náhle vynořil třímetrový vápencový kámen. Gigantický balvan se pomalu propadal. Pete k němu přistoupil, vypnul neutralizátor a vstoupil dovnitř... Když molekuly kamene vplynuly do okolní skály, rozlehla se silná, suchá rána.

Pete se ocitl v umělé dutině a vypnul penetrátor.

S rychlostí, která ho nikdy nepřestávala překvapovat, se mlhavé okolí začalo měnit v tvrdou skálu. Kužel světla z lampičky umístěné na helmě se odrážel od stěn dutiny - místnosti bez východu, kilometr pod věčně zamrzlou půdou Aljašky.

Pete s pocitem úlevy sundal ze zad těžkou krabici a protáhl si unavené svaly. Musel šetřit kyslíkem. Právě kvůli tomu si na odpočinek vybral tohle místo. Uměle vytvořená jeskyně se nacházela v žíle RbO. Byla to levná hornina všestranného použití. Ale tak daleko na severu se ji těžit nevyplácelo. RbO byl největší přítel podzemních potápěčů.

Pete hrábl rukou do batohu a hledal kyslíkovou bombu. Vyndal ji a za pásek si pověsil její energetický zdroj. Elektrody a vzduchový přístroj vložil do žíly RbO. Mléčné světlo rozzářilo jeskyni, jiskřivě se odráželo od vloček bílého sněhu. To byl kyslík uvolněný z bomby, který padal na zem a po cestě se vypařoval. Místnost získala životodárnou atmosféru, díky níž mohl Pete otevřít uzávěr prilby a pustit se do snídaně.

Opatrně popotáhl nosem. Vzduch byl dobrý, i když tlak byl ještě dost nízký... Navíc tu byla dost vysoká koncentrace kyslíku. Spokojeně se zasmál; připadal si jako pacient na zubařském křesle, který je trochu omámený uspávacím plynem. Zatímco trhal balíček se snídaní, nehlasně si pobrukoval.

Studenou vodou z polní láhve zapil nepřiliš chutné chlebičky a při myšlence na pěkně tlustý a šťavnatý biftek se usmál. Jeho objev bude prověřen a majitelům dolu vylezou oči navrch hlavy, až si přečtou zprávu z analyzátoru. Jo, jo, ještě za ním přijdou s prosíkem! Slušní, otevření, celí pokorní a v rukou pravidelně ošetřovaných manikúrou budou mít smlouvy! A on to naleziště prodá tomu, kdo mu nabídne nejvíc. Prodá celou žílu. Jen ať si teďpopracuje zas někdo jiný. Srovnají teren nad žulovým hřbetem, velké tlakové buldozery se budou prodírat pod zem a budou sem a tam převážet horníky do hlubinných dolů. Zády se opřel o nerovnou stěnu dutiny a po tváři se mu rozlil spokojený úsměv. Už se viděl vykoupáný, oholený, s ostříhanými nehty, jak vchází do Hornického klubu...

Lákavý obraz zmizel, když se ze stěny vynořili dva lidé v nafouklých podzemních kombinézách. Jejich obrysy byly průzračné, nohy se jim každým krokem propadaly do země. Oba muži najednou skočili do vzduchové bubliny a v letu vypnuli svoje přístroje. Jejich obrysy přestaly být průzračné; těžce dopadli na zem. Otevřeli ochranné štíty helem a natáhli do plic vzduch.

Menší z nich se usmál. "Hezky to tu voní, co, Mo?"

Mo měl nějaké problémy se sundáním helmy, jeho hlas se prodíral vrstvami materiálu. "Máš pravdu Algie." Konečně se mu podařilo jedním prudkým pohybem helmu strhnout.

Při pohledu na něj se Petemu rozšířily oči hrůzou. Algie se nepříjemně usmál.

"Mo není zrovna hezký, ale časem si ho dokážete oblíbit."

Mo byl obr - měl sedm stop, hlavu jako vajíčko, byl hladce oholený, tvář se mu leskla potem. Musel se už takhle odporný narodit a léta mu na kráse nic nepřidala: rozplácělý nos, z jednoho ucha mu zbyl jen malý kousek a horní ret přetínala velká bílá jizva, která odkrývala dva zažloutlé zuby.

Pete pomalu zavřel vojenskou láhev a vrátil ji do batohu. Ti dva samozřejmě mohli být obyčejní slušní potápěči, ale moc na to nevypadali.

"S čím vám můžu pomoci?"

"S ničím, kolego, vůbec s ničím," odpověděl menší z nich. "Šli jsme kolem a zahlédli jsme odraz dýchací bomby. Napadlo nás, že je to možná nějaký náš kolega, a tak jsme se vypravili blíž. Jo, dneska je hledání žíly pěkně těžká rachota, co?" Zatímco hovořil, rozhlížel se po dutině, aby mu nic neuniklo. Mo si s heknutím sedl ke stěně.

"Máte pravdu," odpověděl Pete opatrně. "Už několik měsíců jsem neměl štěstí. Vy jste tu teprve krátce, že? V táboře jsem vás ještě neviděl."

Algie neodpověděl. Pohled zapíchl do Peteho tašky plné vzorků.

Otevřel dlouhý otvírací nůž. "Co máš v té tašce?" zeptal se.

"Nízkoprocentní rudu, kterou jsem si nabral tady různě kolem. Dám ji přetestovat, ale tomu, že by měla nějakou velkou cenu, zrovna moc nevěřím. Ukážu vám to."

Pete vstal a zamířil směrem k tašce se vzorky. Když míjel Algieho, předklonil se, rychle uchopil rukojeť jeho nože a kolenem ho vší silou nakopl. Algie se nožem rozmáchl, ale Pete ho hranou dlaně udeřil do ohryzku.

Nečekal, až Algie upadne a vymrštil se co nejrychleji směrem k batohu.

Jednou rukou z něj vyndal starou vojenskou pistoli, druhou uchopil signální krystal a zvedl okovanou botu, aby ho roztříštil na nejjemnější prach.

Nestihl to. Silná dlaň ho uchopila za kotník a zadržela ho v polovině pohybu. Pokusil se s revolverem v ruce otočit, ale druhá obrovitá dlaň ho uchopila za předloktí. Vykřikl bolestí. Zbraň mu z prstů zbavených citu vypadla na zem.

Celých pět minut visel hlavou dolů, zatímco Mo se pokoušel zapříst hovor s bezvědomým Algiem; ptal se ho, co má dělat dál. Algie se konečně probрал, posadil se, hlasitě zaklel a protáhl se v zádech. Řekl Moovi, co a jak dál a pak zůstal sedět a usmíval se, dokud Pete neztratil vědomí.

Raz, dva, ještě jedna a pak druhá - hlava se mu komíhala v rytmu úderů, které dostával. Nemohl dělat vůbec nic, o obraně nemluvě. Údery otrásaly celým jeho tělem. Odněkud z dále slyšel Algieho hlas:

"Stačí, Mo. To úplně stačí. Už se probírá."

Pete se s velkým úsilím opřel o stěnu komory a rukou si otřel krev, která mu stékala do očí.

Uviděl před sebou tvář toho menšího.

"Máme s tebou setsakramentsky moc problémů. Vezmeme si tvůj krystal a najdeme si tu tvoji žílu. Jestli bude opravdu tak dobrá, jako ty vzorky, které tu máš, budeme hrozně rádi. Pak zorganizujeme malou slavnost a při ní tě zlikvidujeme. A když tu žílu nenajdeme, odkrouhneme tě jakbysmet. Nemáš se čeho bát, nezapomeneme na tebe ani v jednom případě. Víš o tom, že ještě nikdo nevyvázl se zdravou kůží, když udeřil Algieho?"

Zapojili Peteho penetrátor a napůl ho přenesli, napůl přetáhli skrz stěnu. Asi o čtyři a půl metru dál vstoupili do druhé, podstatně větší podzemní dutiny. Téměř celou ji vyplňoval ocelový monolit podzemního traktoru.

Mo srazil Peteho pěští k zemi a jediným kopancem mu rozbil penetrátor. Potom prošel jeho tělem a usedl na traktor. Algie vypnul velký agregát. Pete zahlédl už jen Algieho ústa zkřivená v němém úsměvu, když se stroj, podobající se obrovskému duchovi, pohnul vpřed a vstoupil do stěny.

Pete se otočil a zadíval se na zbytky svého penetrátoru. Nezůstalo z něj vůbec nic. Dobře to s ním sehráli. V podzemní hrobce nebylo nic, co by ho mohlo zachránit. Dokonce i vysílačka zůstala ve vedlejší dutině. Kdyby ji měl u sebe, mohl na sebe upozornit vojenskou základnu a netrvalo by ani dvacet minut a byla by tu hlídka. Ano, ale mezi ním a vysílačkou leželo pár metrů skály.

Celou dutinou procházela světlá žíla. Metr široká žíla Rb0. Určitě stejná, která procházela i jeho dutinou.

Dotkl se pásu - kyslíková bomba to přežila! Vtlačil elektrody do žíly a sledoval stříbřitý sníh, který se začal snášet dolů. Pustil se do práce po celé šíři žíly, na zem dutiny padaly kousky rozpadající se rudy. Jestli zásoba energie v bombě vydrží... A hlavně, aby se ti dva nevrátili příliš brzo...!

S každým blesknutím bomby odpadávalo stále větší a větší množství úlomků. Akumulátory potřebovaly vždycky tři vteřiny a sedm desetin na opětovné nabití. A pak nové zblýsknutí. Pete pracoval se zanícením, levou rukou za sebe odsouval úlomky, pravou rukou útok elektrodami, odstrčení úlomků levou, vtlačení a odstrčení, vtlačení a odstrčení,.. Smál se i plakal současně, pálící slzy mu stékaly po tvářích. Zapomněl, že uvolňuje obrovské množství kyslíku. Stěny kolem něj se mu před očima houpaly jako opilé.

Na chvíli se zastavil, aby uzavřel helmu. Ohlédl se za sebe do vykopaného tunelu. Potom se znovu pustil do práce. Rozbíjel bránící se skálu, snažil se zvítězit nad svou motající se hlavou, ležel na boku a odstrkoval za sebe úlomky skály a udupával je nohama.

Nacházel se teď uzavřený v malinké chodbičce hluboko pod zemí. Téměř cítil váhu kilometr tlusté skály, která mu vytlačovala dech z plic. Kdyby kyslíková bomba zklamala, už by tu zůstal a hnil ve vlastnoručně vyhrabaném hrobě. Snažil se na to nemyslet a soustředit se jedině na cíl svého snažení.

Čas se zastavil. Pete se prodíral zeminou, jeho ramena pracovala jako ramena pístů a zakrvácené prsty odhazovaly rozbité kusy skály.

Na několik vteřin si odpočinul a lačně vtáhl vzduch do plic. Zeslabená stěna praskla a s rachotem odskočila. Vzduch prolétl s hvízdou rozervaným okrajem vzniklého otvoru: to se vyrovnal tlak v obou komorách. Zvítězil!

Už jen slabě pracující kyslíková bomba zvětšovala otvor, když se mu před nosem objevily čísi nohy. Byl to Algie, který si ho se zlým výrazem v tváři prohlížel. Neměl ale dost místa na to, aby se do otvoru celý vecpal a vypnul jeho penetrátor. Mohutný Algie mohl před Peteho tváří leda tak mávat pěstí.

Zezadu se ozval rachot rozhrnovaného kamení. To se k němu snažil prodrat Mo. Pete se nemohl otočit a bojovat, ale dokázal obra kopnout do beztvareho nosu ještě dříve, než ho stačil chytit za nohy.

Potom Peteho z jeho vlastnoručně vykopaného tunelu vytáhli jako malé dítě a hodili ho do kouta velké dutiny. Dýchalo se mu těžce. Vždyť měl k vítězství tak blízko!

Algie se nad ním sklonil. "Jsi nějak moc chytrý. Teď tě zabiju, abys nám už nedělal další problémy."

Vytáhl z kapsy Peteho vlastní jedenáctku a poznamenal:

"Jo, jen tak mimochodem, tu tvoji žílu jsme našli. Pořádně na ní vyděláme. Jsi rád?"

Algie stiskl jazyček spouště a Pete ucítil šubnutí v noze.

Malý človíček stál nad ním a křivě se usmíval.

"Nenapálím ti všechny kulky tam, kde tě hned zabijou. Hezky to s tebou udělám pomaloučku. Jseš připravenej na další pokračování?"

Pete se přitáhl loktem a dlaní strčil do hlavně pistole. Algie se ještě víc usmál.

"Výborně, chceš rukou zadržet kulku?"

Zmáčkł spoušť, pistole odskočila a na Algieho tváři se objevil výraz překvapení. Pete rychle vstal a kontakty kyslíkové bomby přitiskl k destičce zakrývací otvor jeho helmy. Výraz překvapení zůstal v Algieho tváři i ve chvíli, kdy se jeho hlava už začala zvolna rozpadat na stříbrné kusy ledu.

Pete vyskočil, uchopil pistoli, opět ji odjistil a v mžiku se otočil. Algie byl chytrý, ale ne natolik, aby věděl, že hlaveň vojenské jedenáctky pracuje současně jako pojistka. Když se do ní strčilo, ucouvla vzad a nedalo se z ní vystřelit, dokud se neuvolnila pojistná pružina.

Mo se k němu blížil, ústa měl otevřená v rozhodném úsměvu. Pete stojící na zdravé noze na něj namířil pistoli. "Stůj, Mo! Pomůžeš mi vrátit se do města."

Obr ho neslyšel. V hlavě se mu honila kolem dokola jediná myšlenka. On zabil Algieho, zabil Algieho!

Než obr padl na zem, Pete do něj musel vyprázdnit polovinu zásobníku.

Otočil hlavu od umírajícího a celý se roztřásl. Udělal to v sebeobraně, ale ani toto vědomí ho nezbavilo divného svírání v žaludku. Na nohu si dal popruh a pevně ho stáhl, aby zastavil krvácení. Potom nohu obvázal sterilizovaným obvazem z balíčku první pomoci.

Na povrch se vrátí traktorem. Spojí se s vojenskou jednotkou, která se už bude zabývat těmi dvěma. Usedl za řízení traktoru a nastartoval motor. Penetrátor traktoru pracoval výborně. Stroj se plazil přímo k povrchu. Pete položil svou zraněnou nohu pohodlně na plachtu z nepromokavého plátna a spokojeně sledoval zem, která ho mījela a procházela jím.

Když traktor vyjel na povrch, ještě pořád sněžilo.